

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSEB INVENIT SIBI DONUM

ET TURVE NUOVA ALTARIA

ET ELECTORUM CONSERVASTI

XIX. ÉVF. 1918. 2. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 4 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanum nyomda r. t.

VIRGO IPSUM QUEM GENT

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM

CUJUS NON SUM DIGNUS

ECCE AGNUS DEI

ET ELECTORUM CONSERVASTI

KIMUTATÁS.

1917. novemberben befolyt adományok: Koch Antalné 4 K, Piznár Ferencné 4 K, Rutkay Gyuláné 1 K, Mandics Mária 2 K, Ullmann Jolán 2 K, özv. gróf Woraczinczky Jánosné 14 K, gróf Bethlen Aladárné 20 K, Radomszky Mihályné 2 K, Rigó Józsefné 40 f, Papp Bálint 4 K, Miklós Andrásné 4 K, Negyedi tagok 12 K, Zubay Istvánné 2 K, Kubesch Katalin 2 K, Takács Zsigmondné 2 K, Stefanésik Aranka 1 K, Szetei tagok 40 K, özv. Keller K.-né 2 K, Erdőteleki tagok 18.41 K, Kaposkereszturi tagok 22.64 K, Pincze Lőrinczné 2 K, Záchár Mátyásné 40 f, Lokcán Erzsébet 2 K, Gödölle Emma 1 K, Tiszakarácsonyfalvi tagok 5 K, Ludányi tagok 105 K, Tóth Pál 2 K, Tóth Pálné 4 K, Orosz Amália 1 K, Bodnár Istvánné 2 K, Cserey Adolfné 5 K, Racska Mária 2 K, Oppán Etelka 2 K, gróf Györy Teréz 10 K, özv. Handrus Antalné 5 K, Veress Endre és neje 4 K, Bajmóczy esp. kerületi tagok 21 K, Kun Terézia 2 K, Gerbl Margit 2 K, Vörös Julia 2 K, Pobrányi Józsefné 1 K, Györy Ferenc és neje 2 K, Bárány Ferencné 1 K, Kis Józsefné 1 K, Lengyel Erzsé 2 K, Tóth Lajos és neje 4 K, Dévés Anna és Margit 20 f, Ríchl Anna 2 K, özv. Horváth Sándorné 1 K, Szabó Lajosné 2 K, Rózsa Rózsi 4 K, Stiassni Kiss Katalin 2 K, Kassovics Adámné 2 K, Jobbágyi tagok 15 K, Jászladányi tagok 15 K, özv. Heinrich Ferencné 200 K, Popovics Istvánné 6 K, Olasz Mariska 6 K, Molnár Alajosné 2 K, Erdőteleki tagok 6.82 K, Lodár F.-né 1.20 K, Ferencz Anna 72 f, Szefelder Lajos és neje 2 K, Herschner Adél 2 K, Dudás E. 2 K, özv. Miskó Józsefné terjesztő által 352 K, Frász Veronika 4 K, Rimóci tagok 42.88 K, dr. Pokorny Emánuel 10 K, Bodnár Izabella 2 K, Kovács Sándorné 1 K, Molnár Józsefné 8 K, Szabó Julianna 60 f, Pintér Teréz 2 K, Atkási tagok 102.55 K, Érsekújvári tagok 100 K, Holly Emma 1 K, Muha Mária 2 K, Bojsza Istvánné 5 K, Farkas Józsefné 5 K, Hermann Ferencné terjesztő által 7 K, Gálffy Gizella terjesztő által 58 K, Gervay Luiza terjesztő által 34 K, Tausch Hermin terjesztő által 20 K, Zubriczky Józsefné terjesztő által 20 K, Knapp Konstancia terjesztő által 26 K, Holzschuh Lajosné terjesztő által 40 K, Barscserei tagok 70 K, Eucharisztikus Papi Társulat 30 K, Felsőkalocsai tagok 20 K, dr. Botzenhart Jánosné 6 K, Schäffer Istvánné 6 K, Gebhardt Rezsóné 6 K, Bauer Ida 3 K, Dinczer Benedekné 2 K, Hollós Istvánné 2 K, dr. Kaszás Ignácné 2 K, Erdőkövesdi tagok 113.42 K, Szemethy Lujza 2 K, Hlatky Lajosné 2 K, Felsőszkói tagok 80 K, Kurucz Lajos és neje 4 K, Negyedi tagok 12 K, Nemelko Olga 60 f, Eperjesi Ferencné 1 K, Sebestyén Ferenc és neje 2 K, Rubi Lajos és családja 5 K, Fodor János 2 K, Rózsa Rózsi 4 K, gróf Szapáry Emmy 10 K, Ollinger Stefánia 4 K, Vingai tagok 20.70 K, Schwarzenfeld Lajosné 2 K, özv. Domján Istvánné 2 K, özv. Érchegyi Ferencné 2 K, Döbötör Marianné 2 K, Wolf Mátyásné 4 K, özv. Tomcsics Istvánné 60 f, özv. Richter Nándorné 1 K, Cigli Ferencné 2 K, Matula Istvánné 2 K, Kranik Teréz 2 K, özv. Hauser Jánosné 4 K.

Olvasta-e már a «Jézusom Öröme» képes eucharisztikus gyermekfolyóiratot? Ára egy évre: 1 korona 80 fillér; példányonként (tömeges rendelésnél is): 10 fillér. Kérjen mutatványszámot a Központi Oltáregyesülettől, Budapest, IX., Üllői-út 77.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Pálváu Mihály*: Simeon karjaiban. — *Baum Mária*: Látogass meg, Uram. — *Dr. Tiefenthaler József*: Nincsen farsang. — *Lovich Ilonka*: Miért skartad? — *Eöri János*: Patakyék. — Az Örökimádás elbeszélés-pályázata. — Irodalom. — Oltáregyleti élet. — A budapesti Oltáregyesület terjesztőnövi. — Kimutatás.

☞ Simeon karjaiban ☞

ORÓRIA HEGY tövében idegenek verik le magukról az út porát, hogy tisztán jelenjenek meg az Úr házában. Az asszony karjában pólyás kis gyermek, a férfiú kezében egy pár gerlice. Aztán megindulnak a hegyen fölfelé. Az emberek ép oly közönyösen haladnak el mellettük, mint Jeruzsálem utcáin. A templom környékén tartózkodó papok és leviták alig veszik észre őket, hisz ajándékuik csak egy pár gerlice.

Odaérnek a templom ajtajához. Még egyszer rendbehozzák ruhájukat s aztán belépnek. Amint fürkészőleg keresik szemükkel az áldozat bemutatását végző papot, ime egy ősz hajú aggastyán közeledik feléjük. Simeon ő, «igaz és istenfélő férfiú», kinek vállát hosszú évek súlya nyomja. Roskátag testét erőben tartani csak az a nagy vágy és lelkesedés tudja, mely telíti lelkét a Megváltó után. Úgy érzi, hogy már rálépett az örökélet révpartjára; fonnyadt, halvány arcát már megérintette a túlvilág szele, de szívének súgja valami, kérdő vágyára maga a Szentlélek feleli, «hogy halált nem lát, míg előbb meg nem látja az Úr Krisztusát». S mivel a lélek ösztönözte, hogy vágyának teljesülése végett jöjjön a templomba, összeszedi még egyszer minden erejét; eljött és az Úr házában várja az Isten ígértét.

Simeon az anyához lép és kiveszi karjából gyermekét. Nem féltél szűz Anya isteni gyermekedet az agg Simeon karjaiba adni? Hisz még az erős férfi-kéz is félszegen, bizonytalanul tartja a kis gyermeket! Gyenge, remegő volt Simeon keze, de megerősítette azt lelkének végtelen boldogsága, öröme. Hisz gyenge volt a szeme is és mégis ő ismerte fel a világ Megváltóját. Mert keresni kell Krisztust nem testi szemekkel, hanem a romlatlan szív epedő vágyával, tartani kell Krisztust nem erős karokkal, hanem erős, tiszta lélekkel.

Mit érezhetett az öreg Simeon, midőn karjaiban tartotta a világ

Megváltóját? Bizonyára érezte, hogy Istent tartja kezében. Érezte, hogy azt tartja kezében, aki után előtte százak és ezrek sóhajtvá epedtek, de nem láthatták meg. Érezte, hogy az egek harmata lehullott és az ő kezében van az Igazság, hogy a föld megnyilott és kezében pihen a kisarjadzott Üdvözítő. Érezte — és ez volt a legnagyobb boldogsága — hogy lelke meg van mentve, mert eljött, im kezében tartja a Szabadítót. Ó, boldog Simeon, miért nem lehettem veled akkor a jeruzsálemi templomban? Legalább elkérhettem volna tőled csak egy percet, csak egy pillanatra az isteni gyermeket, hogy szintén karjaimba vegyem. Látom csodálkozó tekintetedet, hallok igaz választ: hisz boldogabb vagy, mint én, mert nem karjaidban, hanem lelkedben tarthatod a világ Megváltóját. Bizony ilyen az emberi gyarlóság, érzékileg akarjuk bírni a Megváltót, keressük Őt, vágyódunk utána, mialatt lelkünkben van. Ezek a lelki élet borongós, fázós őszi napjai. Mi segíthet itt? Simeon lelkülete. Menjünk csak mi is a templomba és ott várjunk az Üdvözítőre, mint Simeon. A szentmisében van az ő bemutatása. Mikor a kenyérszíne alatt egyszer megláttuk, közeledjünk feléje; vegyük át a pap kezéből és zárjuk nagy szeretettel lelkünkbe. Mialatt Jézust lelkünkben tartjuk, gondoljunk vissza, mit érzett Simeon, mikor Krisztust a karjaiban tartotta. Érezhetjük-e mi is azt? Igen. Simeont inkább hite tette boldoggá, mint érzékeivel szerzett ismerete, nekünk is hitünk mondja meg, hogy a valóságos Istent tartjuk lelkünkben. Ő nekünk is Megváltónk, Szabadítónk, Üdvözítőnk, teljünk el hát Simeon boldogságával.

Miután Simeon érezte az Isten szeretetének mennyei erejét, az Üdvözítővel karjaiban búcsuzik a mostoha, hideg világtól. Boldogítja az a tudat, hogy nem élt hiába, mert elérte élete célját: meglátta az Istent. Miért kívánjon hát tovább élni? Várhat-e rá még nagyobb boldogság a földön? A boldogság érzelmétől már annyira telítve van lelke, hogy nem tudja örömét tovább magában tartani, hanem fáradt szemeit felfelé emeli, gyenge hangja megerősödik és szívéből kitör a hála és végtelen szeretet e megható sóhaja: «Most bocsátod el, Uram, szolgálodat a te igéd szerint békeségben, mert látták szemeim a te Üdvözítődöt».

Mily boldog az a keresztyény lélek, aki Simeon ezen szavaival búcsuzhat a földi élettől! De egyedül csak a búcsu szavai lehetnek-e ezek? Minden méltó szentáldozás után elmondhatjuk e megható szavakat.

A hosszabb időn át haragot tartónak sikerült végre embertársával kibékülnie; siet aztán az Üdvözítőt lelkébe fogadni. Mialatt az ily lélek az oltár lépcsőjéről leszáll, mondogassa csak magában: «Most bocsátod el, Uram, szolgálodat... békeségben».

Kisértések kínozzák a szívet, dúl a harc a lélek természetfölötti életéért. Kisüt aztán a béke napja akkor, midőn a kegyelem aranyhídján

bemegy Jézus a zaklatott lélekhez: Nem rebegethi-e az ily keresztény joggal a szentáldozás után Simeon szavait: «Most bocsátod el, Uram, szolgádat békeségben?...»

A világháború hány lélekben idézett elő hasonlóan pusztító háborút! A lesújtott pörbe száll Istenével, mert elvesztette hitét, reményét, a csapás vihara kioltotta szeretetét. A lélek tükrét a zúgolódások, kifakadások hatalmas hullámai egészen felkavarták. De a kegyelem csillapító, simogató hatásától a hullámok lassan veszítenek erejükből; később már csak kisebb fodrok és kigyózáások mutatkoznak, mint amilyeneket egy eldobott kavics csinál a víz felszínén; végül aztán ismét szép sima lesz a lélek tükre. Ekkor isteni örömmel adja át magát Krisztus a kenyér színe alatt a léleknek és a nyugalomát visszanyert lélek boldogan sutoghatja e vigasztaló szavakat: «Most bocsátod el, Uram, szolgádat békeségben».

Simeon alighanem csak egyszer látta az isteni Üdvözítőt. Bizonyára hálás örömmel adta vissza az isteni gyermeket szüz Anyjának, aztán pedig valószínűleg meghatottan búcsut vett Máriától és szent Józseftől és visszatért otthonába.

Mi nem egyszer tarthatjuk lelkünkben az isteni Üdvözítőt, hanem gyakran, minden nap. Hálás öröm töltse el mindannyiszor a mi szívünket is, de midőn Krisztust lelkünkben tartjuk, gondoljunk azokra is, kik őt a jeruzsálemi templomban bemutatták. Hogyan üdvözljük Máriát és szent Józsefet? Hogyan búcsuzzunk el tőlük, ha a templomból otthonunkba térünk? Szentáldozás után imádkozzunk egy olvasó-tizedet a szüz Anya tiszteletére, kérjük szent Józsefnek, mint az egyház védő szentjének pártfogását és akkor Isten áldása sosem hagy el minket.

Dr. Pálván Mihály.

LÁTOGASS MEG, ÚRAM

Látogass meg, Uram! Bús bánat-vizekkel
hintsd fel a lelkem,
Fájdalom harmatja
hadd csillogjon bennem.

Látogass meg, Uram! Kisértés tűzével
égesd át a lelkem,
Hosszú próbáláng ó
hadd lobogjon bennem.

Látogass meg, Uram, de látogatásod
úgy találjon, ébren,
Hogy a szenvedésben, hogy a kisértésben
az én küzdő lelkem
Uram, el ne égjen.

Baum Mária.

~ Nincsen farsang ~

IDÉN igazán nincsen farsang. Nemcsak a háború miatt, hanem a kalendáriumcsináló miatt sem, mert nagyon korára tette a hamvazószerdát. Idén már február 13-án hamvazkodik a keresztény katolikus ember. Azután jön a nagybőjt, holott még el sem mosódtak a karácsony emlékei és a díszeitől megkoppasztott karácsonyfa talán még sok helyen látható a terraszon vagy az erkélyen, hogy még jó ideig ébrentartsa a karácsonyi ünnepek gyönyörű álmait. És csak éljenek szívünkben tovább a karácsonyi emlékek. Vagy miért született meg a mi Urunk Betlehemben? Csak azért, hogy a pásztorok és királyok imádhassák vagy hogy minden évben fellobbanjon a szívekben azon öröm-ének, melyet az angyalok énekeltek ama szent éjjelen? Azon perctől fogva, hogy a Megváltó megszületett Betlehemben, attól fogva szüntelenül születni kíván, szüntelenül, mint a királyoknak a csillag, új és új lelkeknek feltűnni, királya és Istene lenni. Az a betlehemi Jézus célja, hogy szünet nélküli megújulás fakadjon Betlehemnél. Ott csak egyszer született meg és csak azért, hogy onnét, a jászolból, szent anyja karjaiból, a Dávid szent városából meginduljon világot hódító körútjára, melyen nem országokat akar anektálni, hanem lelkeket meghódítani. Amely lélek megismeri Jézust, elismeri Istenének és Urának, abban a lélekben megszületett Jézus. S Jézus csak akkor az enyém, akkor az én Jézusom, amikor lelkemben is megszületett, amikor az iránta érzett s magamat neki teljesen átadó hitnek, reménynek és szeretetnek nagy fénylő csillaga bennem is felragyogott. Míg kívülem van, nem az enyém; míg kívülem van, csak Betlehemben van vagy a tabernakulumban van, pedig ő azért jött Betlehembe és azért rejlik a tabernakulumban, hogy lelkemben, szívemben lehessen. Ő, aki azt mondta: Örööm az emberek fiai között lennem, tovább ment és azt is mondta: «Ha valaki szeret engem, megtartja beszédemet és az én Atyám is szereti őt és hozzá megyünk és lakást veszünk nála».¹ Ez az Úr célja: lakást akar venni nálam, az én lelkemben. Ezért született Betlehemben és ezért lakik az Oltáriszentségben. Várja az alkalmat, hogy bennem lakóhelyet találjon. Talán követ dobtunk a szívtelen betlehemiekre, mert nem adtak a szent Szűznek éjjeli szállást s ezzel ellőkték maguktól a dicsőséget, hogy náluk születhetett volna a világ Megváltója. Hagyjuk most az idegen portát és nézzünk körül, lakást adtam-e neki én a saját lelkemben. Mert most ott kopog, ki tudja mióta, ki tudja hányadszor, Szent igaz, amit a hívő nagynémet Scheffler énekel:

¹ János 14, 23.

Wird Christus tausendmal zu Betlehem geboren
Und nicht in dir, du bleibst doch ewiglich verloren.

Tehát csak éljenek szívünkben tovább a karácsonyi emlékek, mert hátra van még, hogy feldolgozzuk őket. Hányszor hangzott el szent ajkáról: «Isten országa bennetek van» és Pilátus előtt ünnepélyesen kijelentette: «Az én országom nem e világról való». Amint ő nem volt e világról való, aképen országa sem; mind a kettő a mennyből szállott alá. És pedig alászállott Betlehemben. Újra átéreztem annak örömét, annak

A budapesti Euch. Gyermekszövetség zászlaja.

boldogságát; jöjjön most a folytatása és ültessen Jézust Ielkem trónusára, hogy így megépítsem bennem Isten országát. Az egyház segítségemre siet a nagybőjttel; azért a nagybőjt nem törli ki bennem a karácsony emlékeit, a nagybőjt nem jelent új szent időt, hanem folytatása a karácsonynak; az ott megkezdett munkát tovább építi; a megismert és megcsodált, megszületett Jézust el kell ismernem, beszédét megtartanom s így neki lakóhelyet készítenem. Mert ő hozzám kíván jönni és bennem lakóhelyet választani.

A nagybőjt azért komoly idő, munkaidő. A karácsony ünnepi örömét komoly hétköznapi munka váltja fel, hogy majd egykor örök

örömökre legyenek érdemes. Így tehát a nagybőjt programmosítása a karácsonynak. Mint a gyermekfiúból férfi lesz, aképen jön szükség-szerűen a karácsony nyomában a komoly nagybőjti idő. S csak annak a karácsonyi öröme és hite ért valamit, csak annak a karácsonyi hódolata utánozza a pásztorokét és királyokét, aki nem ijed meg a nagybőjttől sem, hanem örömmel elvállalja annak feladatait, mert hiszen a karácsonyi kis Jézusnak készít lakóhelyet szívében. Elmúlt a karácsony-nak poézise és helyet készül adni a nagybőjt életerős életének.

A templom, mely karácsonykor örömtábor, most munkateremmé változik. Az egyház vésőt vesz a kezébe, hogy a világ legszebb márványát, az emberi lelket vesse, azon dolgozzék, azt a mi Urunk otthonává varázsolja. Szenvedély, bűn, szenny lekerül a lélekről. Ő, most nem hozsannát kell kiáltani, hanem lelkemben az erény virágait kell kiváltani. Aki «megtartja beszédemet», abban a lélekben születik meg az Úr Jézus, az a lélek mondhatja el igazán: Én édes Jézusom. Meg kell próbálnom az Úr Jézus beszédét megtartani.

Nagybőjtben nagy műterem az egyház, végzik benne a légművészből munkát, faragják a lelket. Vajjon sikerül-e érdemes munkát végezni? Egyet tudok biztosan: az Úr Jézus a tabernakulumban segít nekem. S milyen különösen! Siet a szentáldozásban szívembe, hogy segítse faragni lelkemet. A nagybőjtben kell igazán szorgalmasan áldozni; nagyon téved az, aki azt hiszi, hogy a nagybőjt célja a husvétii áldozás végzése. A nagybőjt egy kurzus, amelyen tervszerűen folyik a lélek kegyelmi megművelése; a nagybőjt egy saison, amelyben különösen alkalmas a lélek a megművelésre, tökéletesítésre s amelyben különösen bőven hull lelkemre Istennek megtermékenyítő kegyelme. A nagybőjt: komolyan próbálni az Úr Jézus beszédét megtartani és szorgalmasan a szentségekhez járulni.

A híres Benedikt orvosprofesszorról kürtölték világgá, hogy különös kísérletet tett a varázsvesszővel. Egy kendőbe takart gyémánt behatása következtében a varázsvessző bizonyos kilengéseket mutatott: a gyémántnak megfelelő kilengéseket. Most azután elvitték a gyémántot és íme a varázsvessző a hült helyével szemben is megtette a gyémántnak kijáró kilengéseket. Ami azt bizonyítaná, hogy még élettelennek látszó tárgy is hagy maga után végtelen finom kiáradást, valami életet, valami fluidumot, vagy akárminek nevezzük.

A szentáldozás tényleg áraszt mindig valami életet, isteni életet. De itt életnek a kiáradása történik az életre: az Úr Jézus kegyelme árad ki a lélekre. Nekem azonban le kell fogynom ezt a kiáradást, össze kell őket gyűjtenem, fel kell őket szaporítanom, amit nem tehetek más-képen, minthogy megtartom az Úr beszédét. Így mindig bennem marad

az isteni eledel életerős kiadása, felszaporodik bennem s lassan-lassan megépül lelkemnek a betlehemje, a mi Urunknak állandó ottlakása, ottléte az én lelkemben. Sokan áldoznak gyakran, de kevesen gyűjtik a szentáldozás kegyelmét. Azért nem haladnak, azért nem tökéletesül a lelkük.

Használjuk fel az ideai nagyböjtöt a kegyelmek gyűjtésére. Lássunk minden áldozásban egy téglát, melyet nem engedünk elkallódní, hanem felhasználjuk Isten országának megépítésére a lelkünkben, felhasználjuk arra, hogy aki Betlehemben megszületett, megszülessék lelkünkben is, sőt állandóan bennünk lakozzék.

Dr. Tiefenthaler József.

MIÉRT AKARTAD?

Miért akartad,
Hogy lehulljon a piros rózsza,
Amikor én azt neked szántam?
Miért akartad,
Hogy letörjön a lelkem szárnya,
Ha Tied lenni úgy kívántam?
Mester,
Miért akartad?

Vagy így akartad
E porba hullott rózsafőt itt,
Hogy fölnézzen Rád epedőn?
Vagy így akartad
E tépelt szárnyú árva lelket,
Hogy égni tudjon újra, hőn?
Mester,
Csak így akartad!

Lovich Ilonka.

«Das Gottsuchen.» Hét missió-beszéd Tiefenthaler József dr., a Pázmáneum lelkiigazgatójától. Ára 1 K 20 fill. Wien, IX., Boltzmannsgasse 14.

Szerző a sokak előtt «ismeretlen Istent» (1.) Krisztus fönséges személyében (2.) állítja a férfivilág elé (3.), mely úgy idegenkodik az értelem előtt vakítóan ragyogó, csodás dolgoktól (4.). Szól Mesterünk legmegragadóbb csodájáról, az «erősek» életforrásáról, az Oltáriszentségről (5.) s megmutatja a hozzá vezető bűnbánat útját (6.). Végül a Szűzanya karjaiba, oltalma alá helyezve (7.) hagyja el hallgatóit.

A beszédsorozat felépítése rendszeres és művészi. Az egyes beszédek márványlépcsők a nagy Igazság felé. Ilyen lelkes szónoknak csak lelkesedő hallgatói lehettek a «Garnisonspital No. 1»-ben. Sok okulással olvashatja kiki e nagyszerű kis művet. Haszonnal használhatja...

Kissé irigykedve jegyzek ide egy magyaros sóhajt: Hol van a magyar aktuális — szentbeszéd — irodalom a folyton és frissen agyontermelt némettől!?

Lelkek igazítói, gondolatok sokszor, többször «szegény magyarokra!» Ránk gondolván — dolgozzatok!
Bányász József.

Patakyék.

elbeszélés. írta: Göri János.

II.

SZENT örömben, zavartalan boldogságban telt el Janinak a vakációja. Egyetlen hibája volt, hogy rövid volt! A vakáció második felét már megmérgezte az elválás gondolata. Itthagyni anyukát, akitől nem tudott soha olyasmit kérni, amit meg ne kapott volna tőle s aki esténként a nyugovóra téréskor, reggelenként a viszontlátáskor oly forrón, oly anyai csókkal csókolta meg a fiát; itthagyni a Tukit, ezt a hűséges kis angyalkát, ezt az érte minden áldozatra kész nővérkét, ezt a mindig kacagó gerlicét, ezt a folyton éneklő kis madárkát, aki oly erősen bele tudott kapaszkodni a bátyja karjába, ha hívta valahová, vagy ha együtt sétáltak, aki oly gyengéden tudta arcát megsimogatni kis kezével, ha kedvetlen volt; itthagyni a szülői házat, amelynek jótékony melegét úgy érezte, mint a madárfiók a pelyhes fészekét; itthagyni az udvart, amelynek minden zeg-zugát ismerte; itthagyni a kertet, amelynek lombos fái alatt és bokrai közt Tukival annyi időt töltött: mindezt itthagyni és elmenni idegen emberek közé, szívtelen, pedáns tanárok elé, korán kelni a csengő szavára, reggeltől estélig tanulni, a poros iskolába járni s mindaz a teher, ami az internátus kis foglyainak a vállára nehezedik: ez több, mint sok volt a Jani gyöngé szívének. Mint a záporosó, úgy hulltak a könnyei, mikor a búcsuzkodásra került a sor. Kétszeres lett a keserősége, mikor látta, hogy a mama is, a Tuki is mennyire könnyeznek. De az idő meg nem állt az ő kedvükért sem s a muszáj muszáj maradt még az ő akaratuk ellenére is...

Megindult a vonat pöfögve, nekirugaszkodva, majd rohant, mint a megvadult csikó; nem érezte, hogy oly nehéz terhet hurcol: a Janinak szomorú szívét, aki még heteken át érezte ajakán anyuka csókját, nyakán a Tukinak puha, lágy ölelését. Szegény Jani, hát ha még tudta volna, hogy ez csak kezdete, bevezetője, előjátéka az igazinak! Ha tudta volna,

hogy a boldogság percei ezután mindig rövidebbek lesznek, a boldogtalanság órái mindig hosszabbak! Ha tudta volna, hogy nemsokára eljő az idő, amikor a szenvedéssel már nem boldogságot vásárol előre, hanem a boldogságért fizet szenvedéssel utólag! Ezt mind nem tudta még, erre még nem tudott gondolni, különben talán a szíve szakadt volna meg.

És megismétlődött még kétszer-háromszor az iskolaesztendő meg a vakáció, körülbelül ugyanúgy, mint a legelső. A Janiból lassankint nagy fiú lett, hetedikes felső gimnazista. Kezdett gondolkodni önmaga és a világ felől, az életről és az emberekről, ellenségről és jóbarátról, bűnről és ártatlanságról. Napról-napra komolyabb lett. Tanárai kezdték megszeretni az ábrándos szemű, kissé lassan gondolkodó, de biztos és éles itéletű, finom modorú Patakyt, a Janit. Egy új világ tárult eléje, vagy jobban mondva egymásután fődözte föl a kapcsolatokat az élet jelenségei közt, a vonatkozásokat önmaga és a külső világ között. S aki egyszer ebbe az áldatlan foglalkozásba belekóstolt és megízlett neki, mindennap szomjazik utána. Így járt a Jani is. Eljött számára is az idő, amikor egy pillanatig élesen gondolt arra, hogy az emberek férfiak és nők és hogy ő is férfi. E gondolattal, annak súlyával, izgató valóságával szemben úgy állott a Jani, mint valami vésztes viharfelhővel. E gondolat ezer kérdésnek lett szülőanyjává, az élet a maga ezer és ezer jelenségével pedig e kérdéseknek szülőapjává. Föltámadt benne a kíváncsiság is, ez az ősveszedelem és titkon kínozza a Jani lelkét. Sokszor megmérköztek egymással és majdnem mindig a Jani lett erősebb, de a halálos dőfést nem tudta megadni ellenfelének. Ha olvasott, ha sétált, ha szórakozott, ha képeket nézegetett, ha embereket látott, érezte a kihívást az új harcra, különösen ha egyedül volt. Ha kollégáinak társaságában kellett valami izléstelenséget látnia vagy valami durvább tréfát, megjegyzéseket, furcsa kalandok történetét hallania, szép fehér márványarcát halovány pír lepte el ilyenkor. Szíve mélyén érezte, hogy meg kellene kérdeznie valakitől, aki jobban tudja, mint ő maga, hogy hányadán is van tulajdonképpen, mit csináljon a gondolataival, mitévő legyen azzal, amit már tud, szabad vagy nem szabad, rágondolni arra, amire már százszor rá gondolt s valószínű, hogy még százszor rá fog gondolni. Eféle kétségek sokszor gyötörték a lelkét, pedig de szeretett volna tőlük megnyugodni. Bár érezte, hogy korrektség szempontjából fölényben van sok társa fölött s egész világos volt előtte, hogy az ő idealizmusát óriási távolság választja el a legtöbbjének könnyelmű világfelfogásától, érzékeny lelkiismeretének mégse volt teljes a békéje, bántotta valami, vádolta önmagát, mint a jó katona, kinek életre-halálra verekednie kell — neki, ki odahaza még a légynek se ártott. Mióta az internátusból kimaradt, nem

tudott oly gyakran, oly aprólékos gondossággal, oly szépen gyónni, mint még nem régen is. Sokszor feltette magában: a legközelebbi alkalommal meg fogok kérdezni mindent; hiába, egyszer át kell rajta esnem. De mikor rákerült a sor, sosem volt kérdeznivalója, sőt még a kérdésre is alig volt mondanivalója.

Heves természetű, élénk fantáziájú, de félnék fiú volt a Jani s minden kíváncsisága dacára is teljesen korrekt. Igaz, hogy az anyukának szóló levelek mindegyre ritkábbak lettek, de a póstás bácsi mindegyre sürűbben hozta a mama leveleit. Benne volt e levelekben minden, amit a fiáért aggódó édesanya csak kigondolhat, hogy gyermekét visszatartsa a rossztól, ha a jóban nem is sokra tudja rávenni. Volt e levelekben figyelmeztetés, intés, fenyegetés, hivatkozás a család becsületére, a hálára, a viszonszeretetre, minden kigondolható szépre és nemesre; de legtöbb volt bennük a kérdés, a cifrázatlan, a keresetlen szavakkal leírt sok-sok anyai kérdés. Jani ezekre sokat adott, a mamának többi argumentuma akár el is maradhatott volna. Egy olyan lelkületű fiú, aki oly mélységes szeretettel viseltetett anyja iránt, mint a Jani, képtelen annak kérését tekintetbe nem venni.

Vasárnaponkint s ünnepeken délután ott lehetett látni a ferencrendiek templomában; el nem mulasztotta volna a litániát ilyenkor, de különösen a szentbeszédet nem. Az iskolában, a díszteremben délelőtt hallott exhortáció megközelítőleg sem tudta úgy lekötni a figyelmét, mint este felé a kivilágított franciskánus templomban a P. Rajner beszédei. Ennek az érdekes kis embernek a temperamentuma, a meggyőződésnek imponáló, egyszerű szavaival elmondott igazságai belemarkoltak lelkébe s úgy hallgatta azokat, mint a gyermek a dajka meséit. Ha megkérdezte volna tőle valaki, miért tetszik neki annyira a P. Rajner az ő egyszerű beszédeivel, talán maga sem tudta volna megmondani. Azt azonban tudta, tapasztalta, hogy e prédikációk úgy hatnak a lelkére, mint a májusi zápor a rétre.

Ha bajszos nagy diák létére nem röstelte volna a dolgot, alig tudta volna sokszor visszatartani egy-egy feltörő, ki-kivánczó könnyét. Mikor a kis páter a Krisztus keresztjéről, az önmegtagadásról vagy az ártatlan tiszta életről beszélt s akaratlanul is az oltár felé fordult, ilyenkor ő is oda nézett, szinte megmervülten, az egymásra zuhogó szavak tekintetét egy pontra szegezték, a tabernákulumra s mintha csak át akarta volna törni vagy fúrni az ajtaját nézésével, úgy iparkodott a gondolatával behatolni egészen az Úr testéig s mintha már nem a páter, hanem maga az Úr beszélt volna neki: Aki jobban szereti atyját, anyját vagy testvéreit, mint engem, nem méltó hozzám. Mikor litánia alatt fölszállt a tömjénfüst s ragyogó gyertyafényben tündöklött a monstancia, egy-

részt megkönnyebbült szívvel, másrészt nehezebb gondolatokkal — imádkozott. Este azon a gondolon aludt el, hogy pap lesz...

(Folyt. köv.)

Az Örökimádás elbeszélés-pályázata.

II. A «*Patakylék*» c. elbeszéléssel egy sorba tesszük az «*Uram! kihez menjünk?*» c. pályaművet. Egészében legérettebb munka valamennyi munka között. Van koncepciója és jól tud elbeszélni. Határozottan rutin érzik rajta. Tárgya egy istentagadó megtérése, aki a sokat keresett igazi élettartalmat, igazi életet és boldogságot végre az Oltáriszentségben találja föl. Tárgyválasztása kitünő; nemcsak azért, mert egy modern léleknek harcát, belső tusait rajzolja, míg az az igazságig jut, hanem főleg azért, mert az Oltáriszentség kegyelemerejét, mint az egész életre kiható, egész életet betöltő kegyelemerőt mutatja be és nem egyoldalúlag, vagy nemcsak egyes malasztatásaiban. Így nem emelkedik ugyan olyan magas lelki szféráig, mint a «*Patakylék*» c. pályamű, de mégis mindent átfogó vezérgondolata van. Thémáját jó lélektani kifejtéssel bonyolítja és viszi a végcélhoz; meseszövése ügyes, fordulatokban és mélyretőrekvő reflexiókban gazdag. A szerelemről igen józan, a világi hívekre nézve igen tanulságos megjegyzései vannak bizonyos ostoba regényirányzatokkal szemben, amelyek vagy festett, hazug idealizmusban, vagy a legfeketébb posványban vesztegetik az olvasók lelkét. Stílusa általában modernül szép, hajlékony s emellett lelkesedni s emelkedni is tud; a legkiforrottabb munka valamennyi között.

III. Harmadik helyre tettük az «*Ezüstgalamb*» című, «*Szeretet*» jellegű pályamunkát. Egy istentagadó megtérését tartalmazza a halálos ágyon gyöngéd, eucharisztikus lelkek áldozatai és imádságai révén kapott kegyelmek hatása alatt, elég jó lélektani kiépítéssel és elég fordulatosan. A háttérben egy halványan diszkrét, ártatlanul beállított szerelmi történet, mely azonban az elbeszélés magasabb célzatával összefügg. Az írónak stílusa emellett modern művészi stílus, a modernség egy-két túlzásával és hibájával is. A tárgyválasztás, bár dicséretes, de ha túlságos sokat, vagy túlságos lágyan írunk e tárgyról, nekünk legkönnyebben eszünkbe juttatja szent Ágostonnak a megtérő latorról mondott ismeretes szavait; ne hangoztassuk túlságosan, folyton csak, szinte kizárólag a halálos ágyon való megtérést; sajátosan megvilágítja ezt az elbeszélés végén ez a túlságosan is kategorikus, túlságosan is lágy, bizonyos félreértésre teljesen alkalmas párbeszéd:

— Megbocsát magának az Isten!

- Az Isten?
- Igen, a jó Isten. Az mindenkinek megbocsát.
- De én megtagadtam!
- Mégis megbocsát! Mindent!

(E szinte hipnotizálásszerű stílus szerintünk ilyenformán igazítandó):

- Ne gondoljon... Hisz még kész az Isten megbocsátani...
- Az Isten?... Énnekem?...
- Igen, az Isten, az a jó Isten, aki mindenkinek kész megbocsátani, csak a kárhozottak nem...
- De én az Istent megtagadtam!
- Mégis kész megbocsátani. Mindent.

Ez a rész tehát föltétlenül korrigálandó. Különösen érthetetlen és nem tűrhető egy hitbuzgalmi célzatú elbeszélésben, miért hagyatja az író a Legszenzibb Útravalónak és az utolsó kenet szentségének kiszolgáltatását a legvégső percre és miért engedi hősét a körülötte levő áldozatos lelkektől eszméletlen állapotba esni, mikor már ő maga is kívánja a Szentséget és az Istennel való kibékülést? Ez példaadó elbeszélésben nem tűrhető. Az iszékifogás alá esik, hogy az elbeszélésben szereplő Jenő szökésének és megszöktetésének erkölcsileg tulajdonképpen helytelen voltát magából az elbeszélésből nem érezzük ki. De ez könnyen kiigazítható. Egyébként az utána következőknek fölötte áll.

A többi elbeszélésre nézve a szoros értékegymásutánt nem akarjuk adni — (bár e tekintetben a többi elbeszélés elé tennénk «*A hideglakatos*», «*A kegyelem útja*» és talán még «*A legnagyobb úr*» címűeket) — de itt most csak rövid bírálatukat és értékelésüket akarjuk adni a következő sorrendben, tekintet nélkül az érdemrendi elsőségére:

IV. *Konzoláció.* (Jelige nélkül.) Terjedelemlény miatt sem fogadható el. Egyébként a dolgozatról sok dicséretet tudnánk mondani tárgyválasztás, lélektani kidolgozás és nemesen egyszerű stílus szempontjából. De vannak beteg pontjai, ami miatt hitbuzgalmi folyóiratban nem ajánlhatjuk.

Egy klerikus nagy lelki tusák után a szemináriumból távozni kénytelen. Most az alapjában véve jó Pista boldog házasság után egymásután vesztí el édesanyját, feleségét, gyermekeit, egyetlen leánya is férjhez megy és ebben a teljes árvaságban csak az Oltáriszentség minden vigasza, majd föléled benne lassan a régi hivatás. Ez a rész lélektanilag gyönyörűen volna kiépítve és nem közönséges íróra vall; de ime önkéntelenül is azzal a csalódással tehetné le sok olvasó: hol van hát itt az áldozat?

Továbbá nem egészséges aszkézis az, amely a konzolációt, a vigasztaláskeresést teszi mintegy homloktérbe, holott nem lehet eléggé

hangsúlyozni a hitbuzgalmi irodalomban, hogy Istennek egyenlő hűség-
gel és odaadással kell szolgálni: akár több, akár kevesebb a konszo-
láció. Ez a szilárd aszkézis.

V. *A hideglakatos.* (Jeligéje: Panis vivus et vitalis.) Terjedelme
nem elég kielégítő. Nem igazán eucharisztikus a levegője. Ezzel szem-
ben milicu-rajza elevenséget lehell, lélektanilag kifogástalan, a kath. sajtó
hatását nem érdektelenül rajzolja, azonban fordulatokban meglehetősen
szegény. Tárgya szokottsága miatt nem elég lebilincselő. Ha ezeket, vala-
mint a terjedelemhiányt együtt tekintjük: e pályamunka sem üti meg a
mértéket.

VI. *A kegyelem útja.* (Jeligéje: «Kivezetett a tágasságra engem.
Meggzabadtott, mivel szeretett».) Az elveszett fiáért remegő és a végső
áldozatokra kész anyai szeretetnek gyönyörű apotheosisa az Eucharistia
sugárfényében. Meseszövése lekötő, elbűvölő; túlságosan is fordulatos;
stílusa költőileg szép, hangulatos. De az író nem ismeri az akarat lélek-
tanát, hanem inkább csak az érzelmekét; az édesanya lélektani rajzát
elfogadjuk, ha túlzónak látszanék is, mert ilyen keresztény érdesanyák
valóban vannak. De egyebekben a lélektani kiépítés lehetetlenségekre
és véletlenségekre támaszkodik. Már pedig csupa csodálatos véletlenre,
csupa megmagyarázhatatlan ösztönszerű érzelmekre támaszkodni nem
tanulságos, nem lehet életirányító, következésképp nem lehet igazán
épületes, amint már az általános szempontoknál megjegyeztük. Azon-
fölül a hihetetlenül sok csodálatos véletlennek fölhalmozása lerontja
azt a költői valóságoságot, illúziót, amely minden komoly olvas-
mányhoz nagyon szükséges. Egy példája a véletlenségek lehetel-
lenig való halmazának: A Rettenthetetlen (a főhős) éjjel betör szülő-
falujának a templomába; egyik tőle szabadulni vágyó társa felper-
zseli a kötelet, melyen visszakerülhetett volna és így a templom-
ban reked, miután a szentségház ajtaját már szentségtörőleg kifeszítette;
mindamellét másnap a szentségért jövő barát ő általa (a betörő főhős
által) viteti a szentséget egy beteghez, aki a Rettenthetetlennek tulajdon
édesanyja! Cinkostársai ugyanakkor mind hurokra kerülnek, csak épen
ő menekszik meg, akít cinkostársainak még csak eszök ágába se jut el-
árulni. Egyébként a rabló-romantikából kevesebb is elég lehetne.
Továbbá nem okvetlenül szükséges, hogy az Istenhez térő bűnös pél-
dáját egy megtérő rablóvezérről vegyük; sokkal hasznosabb és hatáso-
sabb egy olyan modern bűnös lélek megtérését látni, amilyenek százá-
val vannak közöttünk. Végül az elbeszélés roppant elvont tájon mozog,
még hozzávetőleg is bajos volna meghatározni a helyet és a színteret.

VII. *Agnus Dei.* (Jeligéje: Myrtus.) Csekély terjedelme miatt (négy
oldal) számba nem jöhet.

VIII. *A legnagyobb úr.* (Jeligéje: Ex opere operato.) Gyönyörűen végződő, de lehetetlenül induló elbeszélés. Lehetetlen jellemnek látszik az öreg sekrestyés-helyettes, aki egy szentostyát egy ötletből titkon a kendőjébe lop; még inkább lehetetlen, hogy az ott álló tömegből senki se veszi észre, mikor azt a nep. szent János-szobor talapatáéhoz lopja, lehetetlennek látszik, hogy ugyanakkor az egész községből épen csak ő ne kapjon a szoborral meginduló csónakokon helyet; lehetetlennek látszik, hogy az elveszett szentostyát később megtaláló református asszony egyszerre biztosan tudja, hogy a csónak oldalán levő ostya nem véletlenül odakerült közönséges ostya, hanem konsekrált ostya, nem számítva egyéb még hegyibe halmozódó váratlan eseményt: valóságos lehetetlenség-halmaz, végül, hogy egy kilenc éves ártatlan parasztfiú másra se tud gondolni, mint konsekrált szentostyára: ezt még hamarabb elhiszük. Ezen és hasonló hibák miatt azt kell mondani: hogy az elbeszélés nem mindenben az egészséges aszkézis talaján nőtt ki, első fele pedig hasonló lehetetlenségi hibákban szenved, mint «A kegyelem útja» című, de annak írói művészete nélkül. Egyébként van benne eredetiség; nem százszor megírt sablonokkal dolgozik. Stílusa is élvezhető, néhány jele-nete nagyon eleven, itt-ott jellemzetes párbeszédei is vannak és nem csekély ügyességgel rajzolja a szentségből kiáradó hatást.

IX. *Egy úton Krisztussal.* (Jeligéje: Immanuel — velünk az Isten.) Szerző maga is érzi, hogy a kívánt terjedelemnek nem felelt meg.

Ez a pályamű egyébként annál inkább figyelmet érdemel, mert történeti tárgyat dolgoz föl az őskereszténység idejéből: Mária Magdolna eucharisztikus életét. Hogy épen Mária Magdolna életét választotta, az jó lélektani érzékre vall. Mi fogja az ilyen lelket kárpótolni az Úr Jézusért és megvigasztalni? Kétségkívül megkapó bemutatása az Eucharisztianak. De hogyan illeszti be ezt szerző az őskereszténység történeti háttérébe. Azokon kívül, amit az evangélium mond Mária Magdolnáról, régi értesítésből annyit tudunk, hogy a szent István első szerpap vértanúságával induló jeruzsálemi egyházüldözés kjtörésekor e három testvérnek: Lázárnak, Mártának és Máriának menekülniök kell hazájukból és roppant viszontagságok után csodálatosan Massiliába menekülnek, ahol a kereszténység alapvetői lesznek és Magdolna egy barlangban tölti le boldog vezeklő életét. Ez körülbelül minden, amit tudunk. Hogy a szerző némi szabadságot akart magának megengedni a feldolgozásban, azt egyáltalán nem vehetők rossz néven, csak hát adott volna okosabbat, jobbat, szebbet, mint a legenda ősi alakja. De hát sikerült-e illet adnia? Az ő rajzában Magdolna az Üdvözítő után való vágyában nyugtalan, sőt zúgolódó, míg az első szentáldozás le nem csillapítja és boldogan meg nem nyugtatja őt. Az első szentáldozást Magdolna Efezus-

ban János kezéből veszi. Hogy odavezesse az írás Magdolnát, fölteszi róla, hogy az Úr valóságos jelenléte az Oltáriszentségben soká titok maradt előtte, míg egy gondviselészerű hajótörés után Ciprusba vetődik, ahol egy hívő kioktatja és Efezusba viszi János apostolhoz, ahol a már öszülő János püspök megáldoztatja őt és bátyjához, Lázárhoz útnak indítja! Így — mert így felelt meg a szerző föltett céljának! De ki ne érezne itt a szükséges, komoly történeti illúzió hiányát?

Egyébként szerzőjének kétségkívül van érzéke a vallásosan fönséges iránt, több dologban meg is mutatta történeti készültségét, utánkutatását, de ily magasztos és komoly tárgyhoz képest nem kielégítő módon.

X. *Eucharistia apostola*, (Jelígeje: *Mysterium fidei*.) A dolgozat nem üti meg a kívánt terjedelmet. Egyébként Baylon szent Paschalis életét adja némi regényesen kiszinezett történeti háttérrel. A történeti háttér, úgy amint rajzolva van, előttünk lehetetlennek látszik; és képtelennek, amit szerző szent Paschalis elfogatásáról, hitvitájáról és megköveztetéséről mesél.

Az író történeti bemélyedése nem kielégítő és épen nem olyan, hogy az olvasónál a lehetetlen valaminek önként jelentkező behatását elsimítaná. Mert hiszen lehet az ilyen elbeszélések során okkal-móddal a történelemtől eltérni, sőt kell is: de semmi esetre sem úgy, hogy az egész történeti háttér és az egész történeti beállítás hamisnak vagy ferdének tünjék föl. A művészet épen abban áll, hogy bizonyos szilárd történeti támpontokhoz simuljon ügyesen az ily elbeszélés. Határozottan szerencsétlen volt az író abban is, hogy szent Paschalis halála körülményein önkéntesen változtatott. A szent tudvalevőleg pünkösdi vasárnapján, nagymise idején, az Úrfelmutatás pillanatában halt meg. Csodás halála és az érette mondott halottas mise nevezetes lefolyása, amelyet a leg-hitelesebb forrásból, magának a szenttéavatásnak pöréből ismerünk, oly igaz és mindamellert oly csodás és költőileg emelkedett, hogy abból elvenni vagy ahhoz hozzáadni, mint ahogy szerző teszi, igazán kár. Ahol ilyen csodás eseményt részleteiben is annyira hiteles forrásból ismerünk, ott semmiféle költészet nem lehet akkora hatással, mint maga a megtörtént valóság. Ez a meggyőződésünk. A többi hibákat nem említve föl, csak azt az egyet tesszük még hozzá, hogy — amennyire emlékszünk — épen szent Paschalis élete különféle alakban a közelmúltban több hitbuzgalmi iratban is megjelent; azért kevésbé is volna érdekes.

XI. *Mindenható szeretet*. (Jelíge nélkül.) Kétségkívül tehetséges író munkája. De csak vázlatosan van kidolgozva és nem üti meg a kívánt terjedelmet. És így minden bírálattól vagy méltatástól tartózkodunk: a pályamű tekintetbe nem vehető.

❧ IRODALOM ❧

Imádkozunk. Imádságos- és énekeskönyv minden rendű hívők számára. Szerkesztette: *dr. Kiss János*, egyetemi tanár. 1917. 13¹/₂ cm. magas; 8¹/₂ cm. széles, 384 old. 4 képpel. Ára díszes kötésben 8 K, erősebb kötésben 10 K. A szerző oly imakönyvet akart szerkeszteni, mely az értelmiségnek is, meg az egyszerűbb közönségnek is megfelel, erre a célra úgy az imákban, mint az oktatásokban egyszerű, világos nyelvezetet használt. Nagy anyagot ölelt fel, hogy amennyire egy mérsekelt terjedelmű imakönyvben lehet, mindenkinek igényét kielégítse. Mutatják ezt tartalomjegyzékének fő címei: I-ső szakasz. Mindennapi imák és megszívlelni valók (3—22. old.). II. sz. Imák szentmisére, az egyik latin szöveggel és a minisztrálás módjával (23—90. old.) III. sz. Az egyházi év egyes időpontjaira: A) Az Úr ünnepeire. B) A Boldogságos Szűz ünnepeire. C) Az angyalok és a szentek tisztelete (91—187. old.). IV. sz. A hét szentségre vonatkozó felvilágosítások és imák (188—225. old.). V. sz. Különféle nyilvános és magán ájtatosságok (226—277. old.). VI. sz. Énekek (120 ének, 278—369. old.). VII. sz. Az istentiszteletben előforduló idegen szók értelmezése (370—373. old.). Rendelhető a következő címen: Dr. Kiss János egyetemi tanár, Budapest, IX., Mátyás-utca 18. sz.

A nagynevű egykori szombathelyi püspöknek, *Szabó Imrének* jeles műve: **Jézus élete és tanítása** most jelent meg Szombathelyen a Martineum r.-t. könyvkiadó osztályában III. kiadásban. Több mint három évtized múlt el azóta, hogy a műnek első kiadása napvilágot látott. Ezen idő alatt többen megírták Jézus életét úgy az egyszerű lelkek fel fogásához alkalmazva, mint a művelt közönség igényeinek szemmel tartásával. Szabó Imre munkája értékben még mindig az elsők között áll. Bár elsősorban a nép részére készült, a tanultabb hívek lelki igényeit is teljesen kielégíti. Világos elmével és meleg szívvel írta. Az evangelium fenséges egyszerűségét halljuk és a szerző irodalmi kiválóságait érezzük benne. Rendszeres összeállítás, helyes kiválasztás, nemes egyszerűség, megkapó bensőség és tősgyökeres magyarság jellemzi. Kiváló bájt kölcsönöznek a műnek az egyes fejezetekhez írt emlékeztető versek. Naiv egyszerűségük varázsa olyan, mint a mezei virág mesterkéletlen szin pompája. A 13 ív terjedelmű, izlésesen kiállított könyvnek, mely ajándéknál kiválóan alkalmas, ára fűzve 2 K. Tömeges megrendelésnél jelentékeny kedvezmény. Kapható a Martineum r.-t. könyvkereskedésében Szombathelyen.

OLTÁREGYELETI ÉLET.

Budapesti országos központ. Február 2-án, Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén a 7 órás szentmise előtt gyertyaszentelés.

Február 3-án a Balázs-áldás csak egyszer és pedig a 7 órás szentmise után fog kiosztatni.

Február 10-én az Oltáregyesület havi közös istentisztelete: reggel 8 órakor szentmise közös szentáldozással; d. u. 1/46 órakor szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

Hamvazószerda előtti három napon, azaz február 10-én, 11-én és 12-én szentségimádással egybekötött úgynevezett negyvenórás ájtatosság. Mindennap egész délelőtt szentmisék, este 1/46 órakor szentbeszéd és ünnepélyes áldás. Kedden, 12-én befejező ájtatosság a következő programmal: rendes időben, 1/46 órakor szentbeszéd litániával, szentséges körmenettel és hálaadó Te Deum-mal.

Nagyböjt alatt minden szerdán d. u. 1/46 órakor áldás előtt szentbeszéd, kivéve a hamvazószerdát és a nagyhét szerdáját.

Február 11-én d. u. 4 órakor választmányi ülés.

Február 18-án d. u. 4 órakor terjesztőnöi ülés.

Március hó minden estjén a szentséges áldás előtt szent József litániája mondatik el.

*

Lelkigyakorlatok február és március hóban: február 13—17-ig az Oltáregyesület választmánya és a Keresztény Anyák kongregációja. Február 20—24-ig a Virgo Reparatrix-kongregáció II. csoportja. Február 27-től március 3-ig a Hétfájdalmú Szűz-kongregáció. Március 6—10-ig a Virgo Reparatrix-kongregáció III. csoportja. Március 13—17-ig a Szent Anna-kongregáció. Március 20—24-ig este 8 órakor az Oltáregyesület nyilvános lelkigyakorlatai az Örökimádás-templomban.

*

Választmányi ülés. A budapesti országos központi Oltáregyesület választmánya múlt hó 14-én értekezletet tartott, melyen résztvettek:

dr. Mészáros János prelátnak, ügyvezető-igazgató, a Maria Reparatrix-zárda főnöknője, mint társelnök, Kiss Aladárné másodelnök, a zárdaitkárnő mint jegyzőkönyvvezető, Cziráky Lujza grófnő, özv. Heinrich Ferencné, Pálffy Anna grófnő, Felmayer Vilma, báró Orosdy Fülöpné választmányi tagok és Horváth Rezső szerkesztő, lelkész.

Ügyvezető-igazgató közli, hogy özv. örgróf Pallavicini Edéné elnöknő gyöngékedése miatt távollémaradni kényszerült, gyöngékedése azonban remélhetőleg muló jellegű és nem fogja akadályozni Öccselenciáját ügybuzgalmában.

Az új esztendő első választmányi ülése alkalmából ügyvezető-igazgató kívánja, áradjon ki Jézus szentséges Szívének áldása az Oltáregyesületre. Óhajtja, izmosodjék az Oltáregyesület mindenütt széles e hazában és elsősorban a főváros területén. Indítványozza, hogy az «Örökimádás» januári száma, melynek vezető cikke az Oltáregyesület feladataival foglalkozik és különös tekintettel van a fővárosi plébániákra, e plébániák mindegyikének és a környékbeli plébániáknak elküldessék. Közli egyúttal, hogy a szentségimádás a budapesti plébániák egyikén-másikán rövid időn belül állandósíttatni fog, ami remélhetőleg az Oltáregyesület bevezetését fogja eredményezni.

Ügyvezető-igazgató ismerteti a kisegítőkápolna-bizottság programját. A bizottság a főváros VI. kerületének templomot teljesen nélkül-

öző munkástelepén, az úgynevezett Tripoliszban kívánna kisegítőkápolnát létesíteni, ahol mintegy 10—15.000 katolikus szűkölködik templom nélkül és számtalan iskolásgyermek nélkülözi a vasárnapi szentmisét és szentbeszédet. Ügyvezető-igazgató ama reményét fejezi ki, hogy amikor kivitelre kerül a sor, a választmány és a kongregációk tagjai a bizottság munkáját támogatni fogják.

Horváth Rezső szerkesztő az Eucharisztikus Gyermekszövetség zászlószenteléséről számol be és a zászlóanyának példátlan áldozatkészségéért, valamint a Maria Reparatrix-zárdának és ügyvezető-igazgatónak odaadó, lelkes közreműködésükért a Gyermekszövetség köszönetét nyilvánítja. Előadja továbbá, hogy az Oltáregyesület a Gyermekszövetség h. igazgatói részére egy röpiratot adott ki ily címen: «Mi az Eucharisztikus Gyermekszövetség?» E röpirat a Gyermekszövetség terjedését van hivatva előmozdítani. Az «Örökimádás» és «Jézusom Örömom» lapok térfoglalása nagyszerű lendületet vett s közülük a «Jézusom Örömom» január havában 12.000 példányban ment szét az országba.

Ügyvezető-igazgató a választmány figyelmét a novenára irányítva, más tárgy hijján az ülést bezárja.

*

Novena. Az Örökimádás-templomban január hó 19—27-ig bezárólag tartott a templomnak szép és ked-

ves ájtatossága: az «engesztelő kilenced». E novena alatt a szentbeszédeket P. Fiedler Lipót S. J., a 9 órai ünnepélyes szentmiséket dr. Szuchy Béla p. kamarás, ny. akadémiai tanár, a délutáni litániákat pedig dr. Hanauer Á. István apát, a budai Szent Imre-kollegium igazgatója, dr. Mészáros János prelátus, m. kir. udvari és várplébános, dr. Babura László központi szemináriumi spirituális, dr. Pataky Arnold és dr. Kmoskó Mihály egyetemi tanárok, Hunkár Géza budapest-ferencvárosi plébános, a novena utolsó napján pedig gróf Majláth Gusztáv Károly v. b. t. t. erdélyi püspök Öexcellenciája tartotta. Az engesztelés vágya, a bensőséges alkalmi beszédek, valamint ama nagyszerű fény és pompa, amelybe a templom öltözött, valami mágneses erővel vonzotta a VIII. és IX. kerület népét az Örökimádás-templom falai közé, kiengeztelődni az Úrral s vele egyesülni a szentáldozásban.

A novena keretében a Virgo Reparatrix-kongregáció tagjai, az Oltáregyesület hadikórházában kezelt katonák és az Eucharisztikus Gyermekszövetség külön-külön engesztelő ájtatosságokat tartottak szentbeszéddel és litániával, melyeket dr. Mészáros János prelátus, Farda Ignác hitoktató és Horváth Rezső szerkesztő, lelkész mondtak. A szép és kedves novena iránt nagy és őszinte, meleg érdeklődés mutatkozott.

*

Zászlószentelés. A bpesti Eucharisztikus Gyermekszövetség dec. hó 26-án d. e. 9 órakor zászlóavatást tartott. A gyönyörű zászló, melyet Haász Emilia úrhölgy ajándékozott a Gyermekszövetségnek, a Maria Reparatrix-zárda kezemunkája. Anyaga fehérselyemszövetből való, egyik oldalára az Oltáriszentség képe, másikára szent Tarziciusznak kedves alakja van himezve arannyal, selyemmel.

A zászlószentelés előtt ünnepélyes szentmise tartatott közös szentáldozással. Ezt, valamint az ünnepi beszédet és szentelést dr. Mészáros János prelátus, m. kir. udvari és várplébános tartotta. Szentmise alatt Bányász József székesfővárosi hitoktató vezetése mellett a Rökk Szilárd-utcai polgári leányiskolának mintegy 100-tagú énekkara énekelt. A gyönyörű felvonulás, a lendületes ünnepi beszéd, a bájos karácsonyi és alkalmi énekek, valamint a gyermekek közös szentáldozása mély benyomást tettek.

*

A budapest-kőbányai Oltáregyesület terjesztőnöi dec. hó 17-én tisztelegtek a budapesti orsz. központi Oltáregyesület elnöksége előtt. Az agilis és ügybuzgó tisztikart dr. Mészáros János prelátus, ügyvezető-igazgató, özv. örgróf Pallavicini Edéné elnöknő és a Mária Reparatrix-zárda főnöknője mint társelnöknő a központi Oltáregyesület gyűléstermében fogadták. Dr. Mészáros János prelátus meleg, üdvözlő beszéde után Zádor József

s-lelkész, h. igazgató tartalmas beszámoló keretében ismertette a kőbányai Oltáregyesület működését. A tetszéssel fogadott beszámoló után özv. ögróf Pallavicini Edéné elnöknő néhány szívből jövő és szívhez találó szó kíséretében nyugtatta át a kőbányai terjesztőnk részére kiállított kinevező díszoklevelet.

*

Pápai kiténtetés. Dr. Radnai Farkas v. b. t. t., besztercebányai püspök fölterjesztésére XV. Benedek pápa dr. Császik István besztercebányai oltáregyesületi igazgatót az egyesület vezetésében kifejtett buzgó tevékenysége jutalmazásaként kamarásává nevezte ki.

*

A besztercebányai Oltáregyesület jubileuma. A besztercebányai Oltáregyesület választmánya januári ülésében elhatározta, hogy fennállásának tízéves fordulóját bensőséges

lelki megújulással ünnepli meg; miért is a nagybőjtben tartani szokott lelkigyakorlatok is a jubileumi ünnepségek keretébe illeszteni be.

*

Figyelem. A budapesti országos központi Oltáregyesület más kiadóhivataloktól eltérőleg az «Örökimádás» s «Jézusom Örömom» lapokárát az újév küszöbén nem emelte egy fillérrel sem, dacára annak, hogy a lap előállítási ára hónapról-hónapra hihetetlen mértékben emelkedik. A többkiadást a kiadóhivatal nem áremeléssel, hanem önkéntes adóval: felülfizetések révén óhajtaná behozni. A lap előfizetési ára egyelőre tehát változatlan marad, *felülfizetéseket* azonban köszönettel fogad és nyugtáz a kiadóhivatal. Ezzel kapcsolatban az Oltáregyesület tisztelettel kéri a netalán elmaradt vagy elfelejtett előfizetések szíves beküldését.

Szerkesztőségünkbe beküldött könyvek: Dr. Vass József: Demokrácia. Kath. Népszövetség kiadása. Ára 1 K. Dr. Tóth Tihamér: A Magyarországi Kath. Egyház joga vagyonához és a szekularizáció. Szerző kiadása. Eger, Liceum. Ára 3 K 30 fill. Anton Hounder: Zu Füßen des Meisters. Kurze Betrachtungen für vielbeschäftigte Priester. Herder-kiadás. Freiburg im Breisgau. Ára? Pehm József: Az édesanya a vallás, társadalmi kérdés és költészet tükrében. II. bővített kiadás. Bpest, a Szent-István-Társulat bizománya. Ára 3 K. Vezérkönyv (a kath. munkásnő-egyesületek vezetői számára), Budapest, IV. ker., Ferenciek-tere 7. sz. Ára 1 K.

A budapesti központi Oltáregyesület terjesztőnöi.

Az I. kerületben : Barcsa Andrásné, Abel Jénő-u. 13. ; Karks Malvin, Tigris-utca 2. sz. ; Lorenz Adél, Palota-tér ; Miskó Józsefné, Árpád-u. 13. sz. ; özv. báró Skerlecz Károlyné, Skerlecz Casa bárónő, Uri-u. 64. sz. ; Szabó Lajosné, Fehérvári-út 16. sz. ; özv. Zubriczky Józsefné, Naphegy-u. 1. sz. ; Kántor Vilma, Kántor Erzs, Pauler-u. 2. sz. ; Páyer Istvánné, Naphegy-u. 13. sz. ; Gálffy Gizella, Pauler-utca 11. sz.

A II. kerületben : Blaskovics Ida, Oszlop-u. 23. ; Gervay Lujza Erőd-u. 4. ; dr. Jambrikovics Lászlóné, Ybl Miklós-tér 5. sz. ; Knapp Konstancia, Toldy Ferenc-u. 30. sz. ; Lutter Nándorné, Fő-u. 42. sz. ; Rosner Ferencné, Ybl Miklós-tér 2. sz. ; Balonyi Ilona, Nyúl-utca 8. sz. ; Turossy Anna, II., Ostrom-utca 20.

A IV. kerületben : Finta Róza, Veres Pálné-u. 27. sz. ; Fischer Róza Váci-u. 67. sz. ; Hellebronth Berta, Királyi Pál-u. 4. sz. ; Novák Mártonné, Ferenciek-tere 2. sz. ; Tausch Hermin, Borz-u. 1. sz.

Az V. kerületben : özv. Aigner Gyuláné, Rudolf-rakpart 9. sz. ; Hámov Józsefné, Dorottya-u. 1. sz. ; Papp Janosné, Árpád-u. 6. sz. ; Perczel Crescence, V., Vécsey-u. 5. sz.

A VI. kerületben : Kraemer Gézáné, Rákóczi-út 10. sz. ; özv. Lafrankó Jánosné, Erzsébet-körút 58. sz. ; Horváth Vilmosné, Dessesffy-utca 35.

A VII. kerületben : Harer Gyuláné, Bajza-u. 14. sz. ; Kluzatsek Rezsóné Vörösmarty-u. 10. sz. ; Madaras Józsefné, Rákóczi-út 53. sz. ; Steiner Mártonné Egressy-út 96. sz. ; Peterdy Alice, Király-u. 102. sz., Bittera Zoltánné Rottenbiller-u. 4 b.

A VIII. kerületben : báró Barkóczy Ilona, Sándor-utca 27. szám ; gróf Batthyány Tivadarné, Horánszky-utca 24. szám ; özv. Goszthonyi Kálmánné, József-utca 63. szám ; Hermann Lászlóné, Német-utca 37. szám ; özv. Hoffmann Tódorné, Mária-u. 22. szám ; Holzschuh Lajosné, Baross-u. 59. szám ; Jungmayer Mihályné, Nagytemplom-utca 31. sz. ; Kvassay Jenőné, Rökk-Szilárd-utca 41. sz. ; özv. Lafrankó Károlyné, Mária-u. 21. sz. ; Murmann Alexandra, Horánszky-u. 28. sz. ; Rózsay Valéria, Sándor-u. 23. sz. ; gróf Serényi Istvánné, Szentkirályi-u. 16. sz. ; özv. Stiepek Pálné, Jázmin-u. 9. sz. ; Tihanyi Béláné, Szentkirályi-u. 11. sz. ; Haász Emília, Váci-u. 79. sz. ; gróf Zichy Livia Klára, Scitovszky-tér 2. sz. ; Éberling Józsefné, Üllői-út 66. sz. ; Várady Elekné, Szigony-utca 16. sz. ; Szilágyi Lajosné, Orczy-út 10. sz., Molnár Györgyné, József-u. 23. sz. ; Kormuth Gizella, Rákóczi-út 4—5.

A IX. kerületben : Cseley Józsefné, Üllői-út 79. sz. ; Kemenes Jánosné, Mester-u. 3. sz. ; gróf Keglevich Miklósné, Erkel-u. 15. sz. ; Pesthy Árpádné, Bakács-u. 8. sz. ; Rabolt Margit, Üllői-út 9. sz. ; Kégl Gizella, Üllői-út 85. sz. ; Rimpler Gézáné, Üllői-út 85. sz. ; özv. Marchan Jánosné, Ranolder-u. 23. sz. ; Hofer Ferencné, IX., Üllői-út 101. sz. ; báró Révay Simonné, Rákos-utca 5. ; özv. Weisz Gyuláné, Üllői-út 101.

A X. kerületben : Herfort Irén, Füzér-u. 34. sz. ; Mitskó Ferencné, Szapáry-utca 34. sz. ; Loewel-Matild, X., Ónody-u. 5. sz., özv. Zwekits Jánosné, Róth Erzsike, Kretsch Ilonka, Tarcsay Mária, Horváth Verona, Szekrényessy Károlyné,

György Lászlóné, Schurmann Józsefné, Skopecz Gusztávné, Szarka Józsefné, Fejős Lászlóné, özv. Killermann Jánosné, Partl Jánosné, Zöld Sidia, Ujváry Istvánné, Kolompár Jánosné, Hári Józsefné, Skrincki Józsa, Hurják Józsefné.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában

(IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	4.—
„ „ „ egyes példány	—,35
„ „ teljes évf utolsó	4.—
„ „ „ „ régebbi	3.—
Oltáregyesületi Utmutató	1.80
„ Vezérkönyv kötve...	1.—
„ felvételi füzet...	—,06
„ érem ezüstkivitelben	3.—
„ „ alumíniumból	1.20
A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története	1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel)	—,06
Az Eucharisztia zenéje. Irta: János D.	2.—

II. Gyermek részére:

Jézusom Örömom folyóirat előfizetés egy évre	1.80
„ „ „ egyes példány	—,10
Jézusom Örömom imakönyv bőrkötés, aranyv. párn.	7.—
„ „ „ bőrk. aranyv.	6.—
„ „ „ „ vör. vág.	5.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J.	—,80
Fehér Liliom	—,10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül	—,50
„ gyermekeknek szalaggal	—,60
„ ifjak és leányoknak szalaggal	—,70
Felajánló ima Jézus Szentséges Szívéhez	—,03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonként	—,04
„ „ „ 100 drb	3.—

Az Eucharisztikus Gyermekszövetségre vonatkozó minden tudnivalót felőlel ama röpirat, mely a budapesti országos központi Oltáregyesület kiadásában ily címen jelent meg: *Mi az Eucharisztikus Gyermekszövetség?* Lelkészek, segédlelkészek, hitoktatók díjtalanul kapják, ha azt egy levelezőlapon kérik.

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hírnévnek örvendő és legrégebbi egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167—34.